

Událost a „úsečka“

Je zvykem v některých případech relativizovat určité významné rozdíly, aby byla jejich důležitost umenšena, ale aby nebyly zcela popřeny (většinou jde o důvody spíše ideologické než ideové, jak se ostatně dá očekávat). Tak kupříkladu lze říci o filosofii, že je zvláštním druhem vědy, místo toho, aby se řeklo, že to není věda. Nebo lze prohlásit o člověku, že to je zvláštní typ primáta (nebo zvířete), místo toho, aby se řeklo, že člověk už nepatří mezi primáty nebo že to už není zvíře. A tak tohoto podivného zvyku můžeme užít také v případě úvah o „události“ jakožto myšlenkovém (intencionálním) modelu: lze říci, že událost je zvláštním typem úsečky, která nemá jen jeden rozměr, ale více rozměrů, která není vyňata z času, ale děje se v čase, a která není celá najednou, ale prochází fázemi, která – v některých případech – není bez života, nýbrž je oživena, a tak dále a tak podobně. Vlastně by se takto dala pojmut či pochopit dokonce „super-struna“: je to kratičká úsečka, aly „fysická“, tj. „zrozená“, mrskající se a „umírající“.

(Písek, 070407-4.)